

HOMILIES DEL SEPTENARI DELS DOLORS DE BELLPUIG

Dissabte, 1 d'abril de 2017

Fuig del seu país, la víctima d'un conflicte bèl·lic i l'emigrant que passa gana i cerca oportunitats.

Fuig de casa seva la qui pateix violència masclista. Fuig també de casa el jove que no suporta més uns pares punitius o absents.

Fuig de la seva pròpia vida el "nini" que s'emborratxa o es droga, l'adolescent quan viu abduït pel món virtual d'internet o de les xarxes socials.

Totes les fugides, tant les que ens veiem obligats a suportar perquè som víctimes com les que escollim esbojarradament que ens victimitzen, comporten un sofriment.

Avui, la Mare de Déu ens convida a aprendre que les fugides, sempre font de sofriment, poden ser oportunitat de salvació. És a dir, volem aprendre que Déu no només parla en la pau i la tranquil·litat, sinó també en el sofriment i en les "fugides".

Ho podríem resumir amb una frase, "La fugida: entre el drama i l'oportunitat".

La Sagrada Família fuig a Egipte per causa de la persecució d'Herodes. Josep, en un somni, abans que es desencadeni la matança dels menors de dos anys a Betlem i rodalia, s'enduu la mare i el fill. Herodes confiava que els mags de l'orient, de retorn de Betlem, l'informarien detalladament sobre la identitat i el lloc on posaven els pares del nou infant. Ells evitaren Jerusalem i Herodes alertats per un àngel. Herodes, indignat, manà un terrible infanticidi. No va aconseguir, però, el seu pèrfid objectiu, ja que la Sagrada Família havia fugit cap a Egipte.

Us imagineu el que pensava Maria aquella nit intempestiva? Embarassada d'aquella manera tan ignominiosa per a tothom. Parint fora de casa, en una cova-estable per causa d'un maleït cens i de la gasiveria dels habitants de Betlem. I, ara, fugint de nit cap a un país estranger, feble encara, amb un nadó als braços i havent de caminar setmanes sense mai saber si en qualsevol moment podien sentir el terrabastall del galop d'un esquadró de

soldats disposats a matar l'infant. Mai s'hauria imaginat que ser mare hagués de comportar tants sofriments. Mai ni ella ni nosaltres ens hauríem imaginat que Déu, en el seu dissenyi misteriós, disposés que la vinguda del seu fill al món fos enmig de tants sofriments i dificultats.

Malgrat tot, el text de l'evangeli que acabem de llegir conclou que: "Així es va complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: D'Egipte he cridat el meu fill".

Jesús és el nou Moisès. Com ell, ve d'Egipte. Com ell, sofrirà per alliberar el poble de l'esclavatge. Aquest poble, però, s'ha eixamplat, és el nou Israel, tota la humanitat cridada a una llibertat i a una vida eternes. La vida de Jesús serà una llarga fugida sofrent, fins a Jerusalem, fins allà on li tocarà sofrir i donar la vida.

La clau d'aquest episodi és que hi ha fugides que, malgrat estar carregades de sofriment, són oportunitat de salvació.

Avui el nostre septenari es concentra en els joves. D'entre les moltes experiències de fugida que podríem glossar, ben presents en la nostra vila, ens fixem en les dels adolescents i dels joves.

La gran temptació de tots ells és fugir de la realitat: viure en el zàping, viure a la xarxa, absents de la realitat, somiant un món irreal, segurament fastiguejats del món real que els envolta. Molt sovint aquestes fugides responen a ferides afectives profundes, a l'enrarament de les seves relacions amb els companys a l'institut, a la difícil acceptació del seu propi cos, al bullying, etc. El problema no és simplement que són ganduls i no volen esforçar-se a estudiar i a treballar.

Els pares, a patir, batallant cada dia perquè estudiïn, perquè no passin tantes hores desapareguts a la seva habitació, perquè facin alguna activitat que els relacioni amb els altres.

Molts pares, també, tips de patir, han llençat la tovallola i miren d'evitar el seu propi sofriment fugint ells també de la gravíssima responsabilitat que els correspon.

Avui, aquí, potser alguns us sentiu així. Potser a molts us vénen al pensament fills i néts. Potser alumnes o famílies amigues i conegudes.

És ben clar que Déu no crida per aquests camins. Déu, però, que vol salvació en tota circumstància, tal com està el pati salvarà a molts joves i els seus pares no a través d'un procés serè i pausat de catequesi. Déu els salvarà enmig i gràcies als sofriments de les seves fugides.

Déu ho farà posant-los al costat persones que els escoltin i que viuen d'una altra manera. Persones que escoltin sense escandalitzar-se, que sàpiguen veure llum enmig de la fosca, que sàpiguen indicar les oportunitats de salvació i de vida enmig de la desesperança.

Avui, l'àngel que, enmig dels seus somnis d'una vida evadida, es posa al costat d'aquests adolescents i joves per alertar-los que cal fer el camí del desert, que cal deixar tot allò que els ha fet fugir de la vida i els porta sofriment, són els joves del grup juvenil de l'arxiprestat que es reuneix cada divendres a la vostra parròquia. No són xavals amb una vida fàcil, més aviat abunden els que poden entendre els adolescents i joves fugits i ferits.

Avui, l'àngel que, enmig d'aquells pares que viuen evadits en els seus somnis, es posa al seu costat per alertar-los: cal fer el camí sofert d'estar presents, estimant i posant límits als fills; avui els àngels d'aquests pares sou tots els membres dels grups parroquials: els amics de Jesús, els amics dels malalts, els membres de la junta de la Confraria, i tots els que esteu aquí i enteneu aquestes paraules. Vosaltres que heu trobat la salvació enmig dels sofriments, que heu trobat la fe quan us enfonsàveu en una addicció, o en una depressió, o en un dol o en tantes situacions de sofriment i de fugida.

No ho oblideu! Les fugides es troben entre el drama i l'oportunitat!

Diumenge, 2 d'abril de 2017

Algú ha comparat les nostres parròquies amb un partit de futbol en un gran estadi. Centenars de persones necessitades de fer exercici, ben assegurades mirant i aplaudint o queixant-se en funció de com juguen 11, que més aviat necessitarien descansar. Ben cert, les nostres parròquies tenen un grupet de gent que corre d'una banda cap a l'altra: les catequistes alhora fan de voluntàries a Càritas o a Mans Unides i encara ajuden a la neteja i l'ornamentació de l'església. A més, dels 22 més compromesos, n'hi ha 8 o 9 que juguen cada diumenge i la resta només de tant en tant, quan hi ha alguna baixa per lesió. Mentrestant, la immensa majoria ve un cop per setmana al camp i aplaudeix o es queixa. I com que no juga, quan pel que

sigui no li agrada el joc o li agrada més una altra cosa, deixa de venir al camp.

Avui, el septenari ens proposa de pregar especialment a la Mare de Déu dels Dolors, per la nostra parròquia. Sense oblidar-nos de pregar per cadascun dels qui la formen, m'agradaria sobretot que preguéssim perquè no sigui una parròquia d'espectadors, sinó de jugadors.

Sí, sí: una parròquia de jugadors i no d'espectadors!

De fet, l'evangeli del tercer dolor de la Mare de Déu ens ajuda a comprendre allò que vull dir:

- I. Ens mostra quins són els nostres costums, des de fa molts anys.
- II. Ens revela els sofriments i les ànsies que provoquen els canvis.
- III.I, finalment, la necessitat d'adonar-nos que cal una parròquia nova.

I

Quins són els nostres costums?

La Sagrada Família de Natzaret anava cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. Eren uns bons jueus, piadosos i fidels a la llei. Servaven el bon costum de pelegrinar anualment al temple per la gran festa jueva. Quan Jesús tenia 12 anys, hi van pujar amb ell "tal com era costum".

Com hi anaven? Com era costum. Hi pujaven a peu, en caravana, amb els parents, veïns i coneguts. Els nois ara estaven amb els pares, ara amb els oncles i cosins, ara amb els veïns i amics.

Què hi feien, a Jerusalem? El que era costum. Portar al temple un anyell perquè el sacrificuessin ritualment. Oferien la sang tal com la llei establia, i amb la carn, els pans àzims, el vi i les herbes amargues celebraven el sopar pasqual a la casa on s'hostatjaven.

Quant temps durava el pelegrinatge? El que era costum. Els dies de camí pel Jordà, els set dies a Jerusalem i el retorn cap a Galilea.

Ni tan sols la presència de Jesús amb els seus dotze anys era especial. Era costum que quan els nois israelites arribaven als 13 anys –els 12 per a les famílies més observants–, l'edat a la qual la tradició jueva considerava que els nois arribaven a l'edat de la responsabilitat i, per tant, havien de

començar a complir els 613 manaments de la Torà, observessin el manament de pujar a Jerusalem per Pasqua.

Fixeu-vos que la família de Natzaret seguia fidelment les tradicions, tal com era costum.

Els que encara us manteniu a redós de la parròquia segurament feu el mateix. Tal com és costum: cada diumenge a missa. Com toca: els sagraments de la iniciació cristiana als fills i néts –baptisme, primera comunió i confirmació–; ben aviat, com és costum a Bellpuig, confrare de la Mare de Déu dels Dolors; el casament..., per l'església; a les vigílies de Setmana Santa, com és tradició, cap al septenari; el divendres vinent, fins i tot si vivim i treballem fora, festa per anar als Dolors i a processó, amb el pas que toca als de casa, etc.

Aquests costums poden ser expressió d'una fe sincera i compromesa o poden ser socials, externs i, per tant, compatibles amb una vida incoherent amb l'Evangeli. Aquests costums poden ser ocasió per a proposar la fe a d'altres, o una realitat privada que més aviat s'oculta a la resta.

II

Els sofriments i les ànsies davant dels canvis.

Aquell any va passar una cosa que va alterar els costums de Josep i Maria: “Quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin. Pensant-se que era a la caravana, van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i coneguts”. No el van trobar fins al cap de tres dies, “al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes”.

Allò no fou “tal com era costum”. Tampoc no era normal que un noiet de 12 anys meravellés aquell auditori per “la seva intel·ligència i les seves respostes”. De fet, els seus pares varen quedar molt sorpresos. I la primera reacció de Maria fou renyar-lo per un comportament que els havia estat ocasió de sofriment i d'ansietat.

Avui, no pas poques famílies catòliques, de les que observen els bons costums que descrivia fa un moment, si escolten que cal canviar, arrufen una mica el nas.

Si toquem la seva missa de tota la vida, es queixen, sense atendre si hi ha justificacions per al canvi. Si els demanem un compromís a la congregació,

diuen que no. Si escolten la crida a fer de catequistes, fan el desentès. Si els proposen de ser col·laboradors econòmics habituals de la parròquia, diuen que s'ho han de pensar. Moltes d'aquestes famílies, fins i tot les més militants, si un dels seus fills o néts diu que vol ser capellà o que una de les filles o nétes vol ser monja, aleshores sofriments i ànsies.

I aquests canvis, excepte el darrer, al final són poca cosa. I la nostra parròquia necessita un gran canvi. Un canvi que portarà molts sofriments i neguits. No pot ser una parròquia d'espectadors, ha de ser una parròquia en la qual tots els seus membres juguin. Cal que tots siguem jugadors i que acceptem el sofriment i l'ansietat d'aquest gran canvi.

III

Una parròquia nova.

Jesús respon als seus pares: “No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?”.

No sabíeu que una parròquia no és un supermercat de serveis religiosos?, que no és una oficina on hi ha un capellà que atén les necessitats espirituals o socials de la gent?

No sabíeu que una parròquia és una comunitat de germans que s'apleguen per escoltar l'ensenyament dels apòstols, per partir el pa, per pregar junts i per posar les coses en comú?

Diu que Maria i Josep no compregueren aquesta resposta de Jesús i, per tant, segurament quan el noi s'anava fent gran i no feia “plans de casar-se”, tal com era costum, l'ànsia i el sofriment hi tornava.

També nosaltres correm el risc de no entendre aquest canvi que jo vaig anunciant, que el vostre rector mira d'impulsar amb paciència i perseverança.

IV

Sí, amics! Cal una parròquia de jugadors i no d'espectadors. Encara que això no sigui tal com tenim per costum. Encara que comporti sofriments i ansietats. Perquè una parròquia no és això que ara tenim. Perquè nosaltres, tots, estem cridats a viure a la casa del nostre Pare, no pas per a ser-ne espectadors un dia a la setmana.

Jugadors sí. Espectadors no.

Dilluns, 3 d'abril de 2017

Em sap greu, però ja no t'estimo! Mira, he conegut una altra persona i m'he enamorat! Prefereixo que ho deixem abans que fer-te mal! Aquestes són les frases que avui, a vegades, per whatsapp, diu un dels membres de la parella o del matrimoni a l'altre per anunciar-li que la relació ha arribat a la seva fi. Si la part sorpresa demana explicacions, sovint només s'emporta: s'ha acabat l'amor!, ja no puc fingir més que no sento res per tu!

Abans i després d'aquestes converses aparentment amistoses i civilitzades i, fins i tot, fetes per tal de no fer mal a l'altre, s'amaguen uns drames i uns sofriments enormes.

Avui, el septenari ens proposa de pregar a la Mare de Déu dels Dolors especialment pels matrimonis de la nostra parròquia. Sense oblidar-nos de pregar per totes les bones noves que els envolten –l'alegria de l'amor, l'arribada dels fills i, més endavant, dels néts, les joies en la seva educació, les oportunitats i les millores laborals, el servei i el compromís eclesial i social en família...–, els textos d'avui i el dolor de la Mare de Déu que contemplem ens inviten a considerar especialment els matrimonis que viuen una crisi en la relació. Els textos, però, no ens deixen en el dramatisme d'aquestes situacions, sinó que ens ensenyen el camí de sortida.

Ens ensenyen:

- I. per què fracassem en les relacions
- II. què és realment estimar
- III. i com podem ajudar aquells que viuen una crisi matrimonial.

Com cada dia, us ho resumeixo amb una frase: Estimar és molt més que les passions.

I

Per què fracassem en les relacions?

Tots hem escoltat el fragment de la història de la casta Susanna que ens ha ofert la primera lectura. Tots també recordeu la primera part: dos ancians jutges d'Israel usen el jardí de Joaquim, marit de Susanna, per impartir

justícia en el poble on viuen. La passió per la bella Susanna els consumeix i esperen l'oportunitat per sol·licitar-la. Un dia que, retirada la gent del jardí, ella surt a passejar i desitja prendre un bany a causa de la calor, els vells es queden amagats dins del jardí. Aleshores, surten de l'amagatall i l'obliguen a mantenir relacions sexuals amb ells sota l'amenaça que, si no hi consenteix, l'acusaran d'haver-la trobada mantenint relacions amb un jove. Ella es troba atrapada: si consenteix, pecarà greument; si no ho fa, els dos jutges l'acusaran d'adulteri, serà jutjada i apedregada. Ella prefereix evitar el pecat, ser fidel al marit i confiar en Déu i els vells compleixen la seva amenaça. La resta de la història és la que hem escoltat.

Aquest fet és un retrat molt evocador del mal i del sofriment que les passions provoquen en un mateix i en els altres. Els qui es pensen, equivocadament, que estimar és fer allò que les passions dicten només es carreguen de pecats i de maldecaps i generen víctimes per allà on passen.

I, tristament, els vells de la història estan de moda. Ho estan perquè, en la nostra societat erotitzada, homes i dones vivim assetjats per imatges que cerquen despertar constantment les nostres passions sexuals. Ho estan perquè són molts els "vells" que, amagats en la intimitat de casa, miren descontrolats per Internet les "susannes" de torn. Ho estan perquè ens hem tornat fràgils en la voluntat i inexperts en allò que és l'amor. El cinema, les sèries i el clima cultural consideren normal sucumbir a les passions i presenten com un absurd mantenir-se fidel al o a la cònjuge. Ho estan, encara, perquè els homes i dones d'avui, esclavitzades per les passions, n'enginyen de tan complicades com aquells vells –viatges i reunions falses, activitats sense la parella– per a tenir ocasions de contactes sexuals amb altres persones o per a mantenir una doble vida.

L'amor compulsiu, passional es ven com el veritable amor, el que fa feliç, el que fa sentir viu. La realitat, però, és que l'amor que ignora la fidelitat conjugal és una font terrible de sofriments i de víctimes.

II

Què és realment estimar?

Susanna ens ensenya l'amor veritable: la fidelitat al propi marit, la llibertat davant les sol·licitacions o les seduccions. L'amor veritable, el que fa feliç, el que dóna pau, el que fa que la passió sigui com el vi, que millora amb els anys, és voler el bé de l'altre. Fixeu-vos, tot el contrari de l'amor eròtic que té atrapada aquesta generació, que no és altra cosa que voler el meu propi bé. L'amor eròtic desvinculat de l'amor autèntic desgavella la vida. L'amor

fidel i entregat sap gaudir de la passió, sap aprendre el llenguatge eròtic i humanitzar-lo. No estic venent un amor platònic exempt d'atracció sexual i de plaer, sinó recordar-vos allò que sabeu millor que jo: és fals el que ens ven aquest món; l'amor veritable no és enemic del plaer, sinó que l'eixampla i el fa més bell, més autèntic i ocasió d'un goig molt més gran.

Des de fa uns dies, teniu al vostre abast, al fons de l'església, exemplars del capítol IV de l'encíclica del papa Francesc *Amoris Laetitia*. L'oferim independent del conjunt del document i gratuïtament per animar a tots els esposos a llegir-lo i a aprendre una mica més a estimar-se. El teniu al fons de l'església: agafeu-lo!

III

Com podem ajudar aquells que viuen una crisi matrimonial?

El sofriment de la Mare de Déu al carrer de l'amargura ens presenta una mare que està allà on ha d'estar en els moments de dolor del seu fill. No hi és per fer-li retrets, sinó per consolar, per amorosir aquell rostre malferit i vexat i per netejar-li la sang i les escopinades que no el deixen ni veure per on camina.

Per consolar, amorosir i netejar.

Com us deia, aquest dolor de la Mare de Déu ens ensenya les actituds que hem de tenir quan els propis fills passen per una crisi matrimonial. Si el Senyor us ha fet el regal d'una vida matrimonial fidel i joiosa, potser la primera reflexió us ha quedat una mica llunyana. Segurament, però aquesta us toca més de prop.

La majoria de vosaltres ja no podeu fer altra cosa que estar al carrer de l'amargura. Els fills ja s'han fet grans, s'han casat, fan la seva vida i us cerquen sobretot per demanar-vos que els doneu un cop de mà amb els seus fills. Vosaltres, si els ajudeu, veieu i noteu moltes coses: si van alhora o no com a parella; si ho viuen tot plegats o bé cadascú va per la seva banda, etc. I vosaltres callant i pregant.

Jesús, al carrer de l'amargura, ja hi va arribar ben masegat. Com el fill o la filla que un dia us explica plorant la creu que porta a causa de la crisi del matrimoni. Vosaltres heu d'imitar Maria, que no li va retreure res, sinó que va consolar, va amorosir i va netejar.

Si mai us trobeu amb els vostres fills al carrer de l'amargura:

Consoleu, és a dir, escolteu, estimeu, deixeu que descansin la seva consciència i el seu cor; parleu poc, feu-ho només quan us preguntin directament; ploreu amb ells i mostreu també que amb Déu mai s'acaba l'esperança, ell sovint escriu recte amb ratlles tortes.

Amorosiu, és a dir, cerqueu temps per a tenir-los detalls. Mostreu-los que, malgrat els errors, continuen essent els vostres fills estimats. Ajudeu-los amb els fills, especialment si és per donar-los temps i oportunitat per lluitar per la salvació del matrimoni.

Finalment, netegeu. Sovint, al carrer de l'amargura, el qui sofreix no veu res clar. Les escopinades rebudes, les ferides suportades ofusquen, no permeten veure clar el camí a seguir. Quan els fills en crisi estiguin ben consolats i ben amorosits, si us donen l'oportunitat, passeu el drap per la seva vida, ajudeu-los a descobrir les arrels profundes del fracàs. L'ultratjat i ferit sovint només veu els fets que l'han victimitzat. Passar el drap vol dir ajudar a descobrir si ells o les seves parelles han descobert realment què és l'amor.

I és aquí on es troben la primera i la segona reflexió: aprendre a estimar, descobrir i posar en pràctica allò que veritablement és l'amor.

Perquè: estimar és més que passions.

Dimarts, 4 d'abril de 2017

Què és el que més necessitem les persones? Que algú ens estimi. Que algú pensi en nosaltres. La salut és molt important, però no hi ha malaltia més greu i més destructiva que la soledat, que trobar-se en una residència d'avis sense rebre mai cap visita! Els diners són importants, però no hi ha vida més trista que la del ric sol amb el seu egoisme.

Per a la majoria aquesta necessitat s'acompleix en el marc de la família. Tenir uns pares que ens estimin, que pensin en nosaltres i, més o menys sovint, es preocupin per nosaltres. Per a molts, a més, aquesta necessitat s'acompleix també tenint fills i néts i viure amb ells units i estimant-se.

Avui, el septenari ens proposa de pregar a la Mare de Déu dels Dolors per les famílies de la nostra parròquia. Avui aquesta pregària ens toca a tots. Tots tenim família, llarga o curta, propera o llunyana. Tots tenim motius per a pregar per la nostra família: pels conflictes que la divideixen, per les

malalties que l'assetgen, per la feina que manca i, segurament, per la fe que tant necessitem. Sobretot, però, avui és un vespre per a demanar que nosaltres siguem instruments per a crear una família que s'estimi, que permeti a fills i néts viure sentint-se estimats i vetllats.

Descobrirem de la mà de la primera lectura com podem construir una família així (I). Descobrirem, a través de l'evangeli, en l'episodi de Maria als peus de la creu, aquella nova família, creada per Crist, on tothom, siguin quines siguin les seves vicissituds familiars, pugui sentir-se estimat i recordat per una colla de germans (II).

El titular d'avui podria ser: ningú sense família.

I

Com podem construir una família que s'estimi?

Déu proposa a Abraham una aliança, un pacte. Ell serà el seu Déu i ell, i els seus descendents, el seu poble. La proposta és un jurament de fidelitat mútua. Aquesta aliança té un signe: la terra. Abraham rep de Déu una terra on viure i créixer i Déu fa d'aquesta terra el lloc de la seva presència.

El qui construeix la seva família fent un pacte amb Déu com el d'Abraham experimenta la benedicció d'una família que li proporciona l'espai on és estimat i recordat. Els esposos que fan seu Déu i es fan de Déu converteixen casa seva en lloc de la presència de Déu.

Quan fem nostra una idea. Quan fem nostra una mascota. Quan fem nostre un projecte. Quan fem nostre un nen abandonat, adoptant-lo. L'incorporem a la nostra vida. Li dediquem temps. En tenim cura. L'estimem.

Fer a Déu nostre vol dir deixar-lo entrar a la nostra vida quotidiana. Dedicar-li temps. Vetllar per la nostra relació amb ell, amb afecte i amb amor.

Quan ens fiem d'un metge. Quan confiem en un soci. Quan posem la mà al foc per un amic. Aleshores, allò que ell diu, fa o promet ho creiem i ho seguim.

Que Déu ens faci seus vol dir esdevenir els seus deixebles, els que l'escoltem cada dia i seguim el que ell ens proposa.

Els esposos que viuen així, acollint Déu en les seves vides, escoltant-lo i obeint-lo, aprenen a estimar com ell, a donar la vida com ell, a perdonar com ell, a sentir, jutjar, pensar i obrar com ell. Una família que respira tot això és una família que viu en l'amor i no anteposa res a aquest amor. Qui viu així, mai no queda sol. Qui viu així, tingui una família més llarga o més curta, té una família com la d'Abraham.

II

La nova família de Crist.

L'aliança d'Abraham, però, ja va prefigurar que no hi havia garantia d'amor infal·lible en una família així. Ell va haver de perseverar fidel molts anys abans que li nasqués un fill. Va haver de demostrar amb molta radicalitat aquesta fidelitat. Tots sabeu que els seus descendents es van oblidar de Déu i de la seva terra. Després d'una llarga història de vicissituds, de visites de Déu i d'infidelitats del poble, Déu va fer-se home i va mostrar què vol dir realment que Déu sigui el nostre Déu i que nosaltres siguem seus, quina és la família que garanteix infal·liblement sentir-se estimat i recordat. Quina és la terra de la felicitat.

La Mare de Déu als peus de la creu de Jesús, quan ell estén els braços per abraçar tota la humanitat i estimar-la amb un amor que cura i reconcilia, posa la seva mare en mans del deixeble estimat. Inaugura una nova família –l'Església– en la qual tothom podrà trobar un pare que no falla mai –Déu, una mare que sempre està present –la Mare de Déu–, un germà que és confident i exemple –Jesús– i una colla de germans que, en la mesura que viuen units per l'Esperit Sant, mai no deixaran d'estimar-nos i recordar-nos. Quantes famílies han mirat de construir el seu projecte en el marc de l'aliança amb Déu, com acabem d'explicar, però avui viuen afeixugades per la vida, pels fracassos, pel dol, pels trencaments i els conflictes. És cert, si fóssim capaços d'estimar com Déu ens ha ensenyat, si fóssim capaços de perdonar-nos, si fóssim capaços d'entregar-nos, molts dels nostres fracassos familiars no hi serien. Tots també coneixem persones que han quedat ben soles a causa de malalties i accidents que carreguen de solitud i dramatisme les seves vides.

Tenim, però, aquella altra família que és l'Església, la somniada per Déu perquè cada persona se senti estimada i recordada. Aquesta família de germans, de persones que han fet Déu seu i han estat fets seus per Déu, i són capaços d'aixoplugar tothom, totes les famílies de la vila, estiguin com estiguin, totes les persones que estan soles i cerquen una llar.

III

Estimats fidels d'aquesta parròquia de Bellpuig, fixeu-vos que n'és d'important que la nostra comunitat cristiana sigui de veritat la família de Déu. Fixeu-vos en el paper importantíssim que tenim, com a comunitat, en el disegni de Déu per a cada persona de la nostra vila. Adoneu-vos del drama que suposa que no existeixi una veritable comunitat cristiana. Són molts els que quedaran amargats en la solitud i difícilment experimentaran que Déu els estima i els recorda.

Perquè ningú quedi sense família, feu aliança amb Déu a favor de la vostra família i feu de la vostra parròquia una veritable família, la família de Déu.

Dimecres, 5 d'abril de 2017

Fa uns anys, dues dones de Solsona em va venir a demanar d'organitzar una vetlla de pregària a la capella de la Mare de Déu del Claustre per a demanar la guarició d'un noi de 14 anys malalt de leucèmia. M'ho demanaven perquè molta gent, commoguts, muntaven activitats de suport al noi i a la família: una marató de recollida de sang, unes sessions per a donar-li energia positiva, etc. Elles pensaven que, com a cristians, havíem de fer alguna cosa. Hi vaig accedir amb la condició que la família hi estigués d'acord. Ho férem a la capella del Claustre. Es va desbordar i, gràcies a Déu, el noi es va curar.

Això, encara que pugui xocar, no és altra cosa que una manera concreta de fer allò que feia Jesús, allò que feien els apòstols, allò que han fet els sants i el mateix que demanen tants i tants devots de la Mare de Déu aquí a la seva capella dels Dolors.

Avui, el nostre septenari ens convida a pregar pels malalts. Hem escoltat la paraula de Déu i m'agradaria presentar-vos, a partir d'ella, un dels aspectes del capteniment que hem de tenir com a comunitat cristiana davant la malaltia i envers els malalts. Certament, el conjunt de la paraula de Déu diu moltes coses sobre la malaltia i sobre l'actitud que hem de tenir els cristians quan la patim o quan la pateixen els que ens envolten. Avui, però, els textos m'inviten a parlar del que feia Jesús amb els malalts. Això, avui, va de miracles.

El miracle de la salvació de les flames de Xadrac, Meixac i Abed-Negó es produeix perquè es neguen a adorar les divinitats babilòniques i, en concret, la divinització del mateix monarca Nabucodonosor. Això els comporta la sentència de mort en un forn crematori. Ells, fidels al Déu de l'aliança, al Déu vivent i veritable dels seus pares, es neguen a adorar aquells ídols i confien que el seu Déu és prou poderós per a deslliurar-los de la mort. I de fet, quan llançats al forn no moren cremats, sinó que ronden pel forn com si res, Nabucodonosor exclama: “beneit sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que ha enviat el seu àngel per alliberar els seus servents [...] no hi ha cap altre Déu capaç de salvar com aquest”. Així, doncs, el miracle es produeix en la fidelitat confiada en Déu dels tres joves jueus i té com a conseqüència que suscita la fe dels qui són testimonis del miracle.

Si mirem en la vida de Jesús, veiem que els miracles, especialment els més habituals –les guaricions físiques i espirituals–, acompanyen sempre la seva predicació. Si observem aquells textos que presenten detalls, ens adonem que: són expressió de la misericòrdia de Déu a favor dels sofrents i desemparats; acompanyen la predicació del Regne de Déu; demanen o pressuposen la fe i cerquen suscitar-la.

Si mirem la vida dels apòstols, veiem que van fer el mateix. De fet, Jesús “els donà poder i autoritat per a treure tots els dimonis i guarir malalties. I els envià a anunciar el Regne de Déu i a curar els malalts”, com diu sant Lluc. O bé com sant Marc posa en boca de Jesús a l'acomiar-se dels deixebles: “Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans i, si veuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons”, i continua l'evangelista: “Els se n'anaren per tot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven”.

Si repassem els Fets dels Apòstols, veiem com Pere, després de la Pentecosta, cura un paralític a la porta bonica i anuncia que el miracle ha estat acomplert gràcies a Jesús, aquell que feia poc havien crucificat i Déu havia ressuscitat; la comunitat, quan Pere és alliberat de la detenció subsegüent, demana en la pregària que “hi hagi guaricions, senyals i prodigis gràcies al nom del teu sant Servent”; la gent “treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun. També hi acudia molta gent dels pobles veïns de Jerusalem portant malalts i persones turmentades per esperits malignes. Tots recobraven la salut”; Felip, quan l'evangeli comença a escampar-se per Samaria, predica la bona nova de Jesús i la gent

l'escoltava perquè “veien els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts cridant i xisclant, i molts paralítics i coixos recobraren la salut”; i així podríem anar seguint.

Si mirem la vida dels sants, tots han confiat en el manament de Jesús, amb gran misericòrdia, han pregat per la guarició dels malalts com feien Jesús i els apòstols i així han fet molts miracles i han acreditat la seva predicació.

Crec que, avui, la nostra pastoral es juga en el tema dels miracles. La major part de persones que persevera a l'Església és perquè Déu els ha fet algun miracle. La major part de persones que es convertiran en el futur seran persones que experimentaran el poder guaridor de Déu físic o espiritual i per això creuran en Ell. Si nosaltres com a comunitat som al·lèrgics a aquesta dimensió pastoral, Déu té menys possibilitats de fer miracles. Si nosaltres ens fiem de la paraula de Déu i acompanyem o precedim la nostra predicació amb la imposició de mans sobre els malalts, la proposta del sagrament de la unció dels malalts amb voluntat que el Senyor curi, Déu farà grans miracles i molts seran els que es convertiran.

Jo, des de fa un temps, cada vegada que tinc notícia d'algú, jove o de mitjana edat, que està malalt, m'ofereixo per anar a pregar per ell, per anar a donar-li la unció dels malalts, anunciant que Jesús és el salvador que pot curar-lo. Això mateix faig quan em diuen que algú està molt malament, que els metges li han dit que no té cap malaltia i no sap cap on tirar. I això, no pas de Pasqua a Rams. Així ho he ofert: abans-d'ahir, a un pare de família que demà passat l'operen d'un tumor al ronyó; la setmana passada, a una mare de família més jove que jo, que no pot treballar a causa d'una fibromiàlgia incipient i està en una situació molt *apurada* econòmicament; fa dues setmanes, a un home amb un càncer de pàncrees; abans-d'ahir vaig pregar per una noia que fa un any que està fatal convençuda que li han fet màgia negra; fa una estona, a un noi que viu una severa esclavitud pecaminosa, etc.

Penso que si com a comunitat ens endinsem, serenament, per aquest camí, la salvació arribarà amb poder en aquesta vila i molts es convertiran.

No tingueu por! Tingueu clar que la pastoral, avui, es juga en els miracles!